

[Holger Eriksen.]

og denne forpligtelse kun kan ophæves af det offentlige, følger deraf, at skødehaverne kun har legal ret til, hvad jorden er værd, når den udnyttes landbrugsmæssigt; ville en ejer have denne forpligtelse afskaffet — altså have jorden udnyttet på anden måde — måtte han til gengæld afstå den til det offentlige til den sidstnævnte værdi. En sådan fremgangsmåde ville reducere prisen på byggegrunde i periferien til et minimum, og det ville smitte af på grundværdierne ind mod centrum, hvorfor professoren forudser, at man måtte lægge en mindre afgift på de grunde, der tages ind til bebyggelse for derigennem at kunne skaffe erstatning til dem, der i de senere år har købt for dyrt. Den økonomiske virkning ville blive nøjagtig den modsatte af det, der sker nu, altså mindre pres på obligationskurserne, lavere rente og formindskede produktionsomkostninger.

Den højtærede finansminister er med sine lovforslag ikke gået så vidt som at følge et af disse alternativer. Når jeg alligevel hilser hans forslag med glæde, skyldes det, at de betegner et skridt i den rigtige retning, og deres vedtagelse vil ikke blive uden virkning.

Måske bliver den størst af det tilsyneladende ubetydelige lovforslag om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, der så nogenlunde imødekommer krav, jeg gentagne gange har fremsat i denne sal. Det drejer sig om jord, der er beliggende i en udviklingsplans yderzone, og som sælges til en pris, der ligger betydelig over værdien som landbrugsjord. Den kan efter de gældende regler vel omvurderes til en værdiansættelse, hvor handelsværdien er vejledende, men så længe den dyrkes på sædvanlig vis, kan den kun beskattes efter sin værdi som landbrugsjord. Denne bestemmelse har været en vidunderlig beskyttelsesforanstaltning for de egentlige spekulanter, thi hvis de foruden at forrente den urimelige pris, de har betalt, skulle betale grundskyld til stat og kommune for nyværdien som grundværdistigningsskyld, ville den årlige udgift blive så stor, at den snart ville opluge den gevinst, som var forventet.

Dette bliver nu ændret, hvis lovforslaget

vedtages — eller jeg må vel hellere sige: formodentlig ændret. Folketinget har jo vedtaget, at grundskyld til staten og grundværdistigningsskyld for landbrugsejendomme bortfalder for et år. Hvis dette også skulle gælde for den slags ejendomme, jeg lige har nævnt, er der jo intet vundet. Jeg mener imidlertid, at det ligger i sagens natur, at den slags ejendomme ikke mere i egentlig forstand er landbrugsejendomme, og at de derfor må falde uden for etårslovgivningen. Jeg håber, at den højtærede finansminister vil være enig med mig i, at ophævelsen af den såkaldte bondegårdsregel for de nævnte ejendomme betyder, at de ikke mere betragtes som landbrugsejendomme i den nævnte forstand. Skulle det ikke være tilfældet, er det mit håb, at han vil være med til at tydeliggøre bestemmelserne, således at tvivl er umulig.

Ud fra mit synspunkt, at de såkaldte arbejdsfrie indkomster bør beskattes mindst lige så hårdt som de indtægter, der har deres årsag i individets indsats i samfundets tjeneste, skete der under behandlingen af det lovforslag, som i juni 1961 vedtoges om kapitalvindingsskat ved salg af fast ejendom, en meget alvorlig forringelse af det oprindelige lovforslag. Det værste var vel, at man helt undtog dem, der havde erhvervet ejendomme inden 1949, og derved knæsatte en urimelig forskelsbehandling. Kom f. eks. et olieselskab og opkøbte gårde til det ti- eller tyvedobbelte af deres oprindelige værdi, måtte nogle af sælgerne betale afgift, medens andre slap helt fri.

Nu ændres dette misforhold, men først fra 1965. Derefter skal ved salg den skattepligtige fortjeneste opgøres som forskellen mellem købs- og salgsprisen med fradrag af årlige forbedringer på over 2.000 kr. Anskaffelsessummen får dog tillagt 40 pct. samt 6 pct. årlig. Hvis der derefter bliver nogen fortjeneste, er de første 10.000 kr. deraf skattefri, og bliver der nu igen noget tilbage, forhøjes beløbet med 50 pct. Deraf skal der betales 30 pct., hvilket altså er en omskrivning af, at der i realiteten tages 45 pct. af den efter alle fradragene udfundne fortjeneste. Affattelsen betyder, at kun hvor der har fundet meget store — jeg kan godt sige ekstraordinære — prisstigninger sted, vil loven komme til at virke, men til gen-